

ELLA

Tinc un nus a l'estómac. Un *nosequè* que no em deixa respirar. Fa dies que em preparo per a aquest moment, per intentar intuir com reaccionaran les meves emocions, però no ha servit de res, perquè ara mateix tinc mil sensacions que no havia ni tan sols imaginat abans. Estic bloquejada observant les lletres de ferro que hi ha a la corba de l'entrada. Deuen ser bastant noves, però ja tenen pintades d'algun adolescent avorrit. Nosaltres també ho hauríem fet. Soc incapaç de passar d'aquí. Què m'hi trobaré quan hi entri? Ja no em trobaré aquell home que vivia a davant de casa que sempre em preguntava per tu. Trobaré casa meva? Potser l'han tirat a terra, o han pintat la façana d'un color llampant. Hauran mantingut el cartell amb el nom de la casa o hi hauran posat un nou nom?

Fa 15 anys que vaig haver de marxar del poble perquè tot em recordava a tu. El carreró del costat de Cal Correu on festejàvem. Aquell portal del carrer Serra on ens amagàvem quan veiem passar algú. El turó i el mirador on a les nits anàvem a comptar estrelles. La plaça de l'Església on els diumenges fèiem veure que només érem amigues davant de les mirades insaciabls de les veïnes, que tenia ganes de notícia, però mai els hi donàvem peu. I la corba, aquella corba que m'ho va prendre tot. Aquesta corba on ara hi han posat unes lletres de ferro. Aquesta corba que ara soc incapaç de travessar.

Com pot ser que un sol segon ens capgirés la vida d'aquesta manera?

Duna